

θάνατός του είναι άχώνευτο πράμα Ἄνδρ. || Φρ. Σώπα, γιατί δὲ χωνεύω τ' άχώνευτα (πρὸς τὸν λέγοντα άνοησίας) Ἀθῆν. 2) Ἀσυγχώρητος πολλαχ. : Ἀὐτὸ ποῦ ἔκανες εἶναι άχώνευτο. 3) Ὁ μὴ κατανοηθεῖς ἐπαρκῶς Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀχώνευτο μάθημα Λεξ. Πρω. Ἀπ' ὅσα ξέρεи τὰ πρὸ πολλὰ τὰ χεи άχώνευτα Λεξ. Δημητρ.

Πβ. άχώνιν.

άχωνεψιά ή, Λεξ. Δημητρ. άχωνευσία Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ά - καὶ τοῦ οὐσ. χώνεψι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Ἀπεψία.

άχώνιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Οἶν.) άχών' Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ά - καὶ τοῦ ρ. χωνεύω. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 175.

1) Τὸ μὴ χωνευθέν, ἀδιάλυτον Πόντ. (Ἀμισ.) 2) Ἀπεπτον, ἐπὶ τροφῶν Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) : Ἀχώνᾶ νὰ ἐβγάλεις ἄτα! (άχώνευτα νὰ τὰ βγάλης! Ἀρά) Χαλδ.

Πβ. άχώνευστος Α.

άχωρεσιᾶ ή, άμάρτ. άχουριδᾶ Ἰμβρ. άχουιδᾶ Σαμοθρ. άχουριδᾶ Κυδων. Λῆμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άχώρετος.

Τὸ νὰ μὴ χωρῇ τις πουθενά, τὸ νὰ αἰσθάνεται τὸν χῶρον ἀνεπαρκῆ ἐνθ' ἑν. : Φρ. Ἀχουριδᾶ ἔχ' Κυδων. Κάτσι σ' ἑνα μέρους, δ' άχουριδᾶ τ' Ἰοιῦ ἔχ'ς ; Ἰμβρ. Θαρεῖς πλεῖα κ' ἔχ' δ' άχουριδᾶ τ' Ἰοιῦ Λῆμν.

άχώρετος ἐπίθ. Μῆλ. Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σίκιν. — Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,267 ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1,387 — Λεξ. Δημητρ. άχώρετος Λεξ. Δημητρ. άχώριγους Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. άχώρητος. Τὸ άχώρητος ἐκ τοῦ άμαρτ. άχώριγος, ὃ κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς - ἰζω ρημαίων παραγόμενα.

1) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν χωρεῖ, δὲν δύναται νὰ περιληφθῇ που Λέσβ. (Πάμφιλ.) Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σίκιν. — Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἑν. — Λεξ. Δημητρ. : Ἀχώρετο πράμα Ἀρκαδ. Κόσμος πολὺς άχώρετος 'ς τὴν ἐκκλησίᾳ Λεξ. Δημητρ. Τὸ κολοκύθ' άχώρετον ἐν' ἀπέσ' 'ς σὴν ἐντξερὲν Τραπ. Ὅ,τι εἶν' ἀφάνταστο, ὅ,τι εἶν' άχώρετο 'ς τὸ νοῦ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἑν. || Φρ. Κακὸν πολὺ κί άχώρετο Σίκιν. Χώρισι, άχώριγι, χόρτασι, άχόρταγι! (ἀποστροφὴ πρὸς τὸν παμφάγον Ἄδην λεγομένη κατὰ τὰς κηδείας) Πάμφιλ.

2) Ἀπειρος, ἀτελείωτος Μῆλ. — ΑΠροβελ. ἐνθ' ἑν. : Ἐχω νὰ σοῦ πῶ πολλὰ κί άχώρετα Μῆλ. || Ποιήμ.

Ἀπόστασα ν' ἀνεβοκατεβαίνω | τὰ θαλασσόβουνα τόσον καιρό, διψᾷ τὸ μάτι μου τὸ θολωμένο | νὰ ἰδῇ στερεᾶ 'ς τ' άχώρετο νερό.

άχώριστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άχώριστος.

Ἀχωρίστως, ἀδιασπᾶστως : Ζοῦμε - περνοῦμε άχώριστα. Δεμένοι - ἐνωμένοι - ξευγαρωμένοι άχώριστα.

άχώριστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) άχώρ'στους βόρ. ἰδιώμ. άχώριγος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνεχώριος Ἡπ. ἀνιχώρ'γους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ άρχ. ἐπίθ. άχώριστος.

1) Ὁ μὴ χωριζόμενος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) : Σύντροφος άχώριστος. Φίλοι άχώριστοι. Φιλαινάδες άχώριστες κοιν. || Φρ. Νὰ γίνουμ' ἀνιχώρ'γ'! (εὐχὴ τῶν συμπεθερῶν κατὰ τὸν γάμον) Ζαγόρ. Νὰ μᾶς προνοήσ' νὰ τὸ 'χουμ' ἀνιχώρ'γου! (εἶθε νὰ προκόψουν οἱ νεό-

νυμφοί μας καὶ νὰ ἐρχώμεθα συχνὰ πρὸς ἐπίσκεψίν των) Ἡπ. || Ἀσμ.

Πόνος κί ἀγάπη άχώριστοι φίλοι συδροφιασμένοι

'ς τὸ πονεμένο στῆθος μου ἔχουν φωλεᾶ χτισμένη

Κρήτ. β) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ χωρισθῇ Πόντ. (Τραπ.) : Σανιδᾶ άχώριγα. 2) Ἀκαθάριστος Καππ. (Ἀραβάν.)

3) Ὁ μὴ εὐρίσκων χῶρον νὰ καθίσῃ Πόντ. (Οἶν.)

Πβ. άξεχώριστος.

άχωστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) άχουστους σύνηθ. βορ. ἰδιώμ. άχωτος Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. άχωστος.

1) Ὁ μὴ καλυφθεῖς μὲ χῶμα σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) : Ἀχωστες πατάτες - ρίζες σύνηθ. 2) Ὁ μὴ ταφείς Ἀθῆν. κ.ά. : Παροιμ. φρ. Πεθαμένος κί άχωστος (ἐπὶ ἀδόξου τέλους). Συνών. ἄθαφτος 1.

άψα ἐπίρρ. άψέα Κάρπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) άψὲ Θράκ. (Μάδυτ.) άψα Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Θεσσ. (Ἀιβάν. Ζαγόρ.) Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ. άψὰ Ἄνδρ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἀστυπ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Στέρν.) Κάλυμν. Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. Φερτ.) Κρήτ. Κυδων. Κύθν. Κύπρ. Κῶς Λέσβ. Μακεδ. Μαριούπ. Μύκ. Νίσυρ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. κ.ά.) Σάμ. Σκῦρ. Σῦρ. Τσακων. Χίος — ΘΓρυπάρ. Βοσκοπ. 81 — Λεξ. Πόππλετ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. (λ. άψός) ὦα Ἄνδρ. (Κόρθ.) Μαριούπ. ἄψα Καππ. (Σίλ.) άψὸ Καππ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άψύς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Α 179 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τὸ πρᾶμα πῶς ἐπέ-ρασε δὲν εἶναι μπορετό μου | ἔτσι άψὰ νὰ σοῦ τὸ πῶ».

1) Ὁργίλως, ὀξύχολως Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Σισάν.)

2) Ἀποτόμως Πόντ. 3) Βιαίως, ὀρμητικῶς Μακεδ. (Σισάν.) Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. : Ἀψὰ πῆρι τῇ δ'λεῖα Σισάν.

4) Ταχέως Ἄνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀιβάν. Ζαγόρ.) Κάλυμν. Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλ. Φερτάκ.) Κάρπ. Κύθν. Κύπρ. Μαριούπ. Μύκ. Πελοπν. (Καλάμ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Σκῦρ. Σῦρ. Τσακων. — ΘΓρυπάρ. ἐνθ' ἑν. — Λεξ. Πόππλετ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. : Ἀψὰ ἔλα Ἀμισ. Ἀψὰ νὰ ἔρκεσαι Οἶν. Ἐλα, κάνε άψὰ! Κύθν. Νά 'ρθ'ς άψὰ Μύκ. Πήγαινε άψὰ Σῦρ. Μοῦ 'πενε ἡ μάνα μου νὰ πάω άψὰ Κύθν. Ὑὰ φέρε νερό Κόρθ. Μὴν πορπατῆς τόσο άψὰ Λεξ. Πόππλετ. Τρέχα άψὰ άψὰ 'ς τὸ γι-ατρὸ Λεξ. Δημητρ. Τὸ καράβιν άψέα πάγει Κερασ. || Φρ. Ἀψὰ κί γλήγουρα (τάχιστα) Ζαγόρ. Ἀψὰ τοῦ πῆρις (ταχέως διέτρεξες τὴν ἀπόστασιν) Ἀιβάν. Ἐπκίασεν δουλειὰν άψὰ τῶαί γεμᾶτα (ἐργάζεται με ζῆλον καὶ ἀδιάκοπα) Κύπρ. Εὐ-ρέθην του άψὰ τῶαί γεμᾶτα (τοῦ ἦλθαν τὰ πράγματα ἄσχη-μα, ἐπὶ φιλονικούντος) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀψέα γλακᾶς τὸν γάαρων, άψέα τὸν ἀποστένεις (ὅτι ἡ σπουδὴ ἐπιφέρει ταχεῖαν κόπωσιν) Κάρπ. || Ἀσμ.

Ἀψ' ἄς λουδτῇ Καλάνα μου, άψ' ἄς πλυθῇ καλή μου,

άψ' ἄς φέρῃ τὸ γεῦμα μου καὶ τὸ μεδημερ'νό μου

Καππ. β) Ἀμέσως, πάραυτα Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σάμ. γ) Ἐγκαίρως Καππ. (Ἀραβάν.) δ) Ἐνωρίς, προῶρως Καππ. (Ἀραβάν.) Σῦρ. Τῆν. : Ἐνα μῆνα πρὸ άψὰ Τῆν. Ἀκόμ' εἶναι άψὰ Σῦρ. 5) Ἰσχυρῶς, σφο-δρῶς Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Κάλυμν. Κῶς Λέσβ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σκῦρ. Χίος : Νὰ τὴν χτυ-πήσῃς άψὰ Φιλιπούπ. Ἐχτύπησε άψέα Ὁφ. Τραπ. Ἀέρας άψέα φυσᾷ Κερασ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. Συνών. δυ-νατά. β) Δριμέως Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρ-

καδ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.): 'Αφέα πονεί Κερασ. 6) Μεγαλοφώνως 'Αστυπ. Θράκ. (Αίν. Μάδυτ. Στέρον.) Κυδων. Κῶς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νίσυρ. Πόντ. (Τραπ.) Σκῦρ. Στερ-ελλ. (Αίτωλ.) Χίος — Λεξ. Πόππλετ. 'Ελευθερουδ. Πρω.: Μιλῶ ἀπὸ Κυδων. Χίος κ.ά. Φωνάζω ἀπὸ Σκῦρ. Διαβάζω ἀπὸ Χίος || Φρ. Τὸν πῆρι ἀψὰ τὸν ἡχὸ (ὁμιλεῖ ὀργίλως) Αἰτωλ. || Παροιμ. 'Απὸ τὸ πῆρες καὶ δὲν τὸ βγάξεις πέρα (ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις) Λεξ. 'Ελευθερουδ. Συνών. ἀψάτα, ἀψινά.

ἀπαγοργά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαγοργὰ Πελοπν. (Βούρβουρ.) 'παγοργίς Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀψι-σγοργίς Κρήτ. ἀψισβοργίς Κρήτ.

'Εκ τῶν ἐπίρρ. ἀψά καὶ γοργά.

Ταχέως ἐνθ' ἄν.: 'Αψισγοργίς κάνει τὴ δουλειά τῆς Κρήτ. Καὶ ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῆς προθέσεως εἰς καὶ τοῦ ἄρθρου: 'Σ τ' ἀψισγοργίς νὰ πὰς καὶ νὰ 'ρθῆς αὐτόθι. 'Σ τ' ἀψισβοργίς ἤλεσε τὸ σ'τάρι αὐτόθι.

ἀπάδα ἡ, Α.Ρουμेल. (Φιλιππούπ.) 'Ηπ. Θήρ. Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν. Σουφλ.) 'Ιόνιοι Νῆσ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. ('Αμισ.) Σίφν.—ΑΒαλαωρ. 'Εργα 3,220 ΠΒλαστοῦ 'Αρῶ 180 ΚΠΑλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 32 — Λεξ. 'Ελευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπάδα 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Κεφαλλ. Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τοῦ ἐπίθ. ἀψὺς καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

1) Τὸ νὰ ὀργίζεται κανεὶς εὐκόλως 'Ηπ. 'Ιόνιοι Νῆσ. Σίφν.—ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Λεξ. 'Ελευθερουδ. Μ'Εγκυκλ.: Δὲν ἔχουν βασταμοὺς οἱ ἀπάδες του 'Ιόνιοι Νῆσ. || Ποίημ.

Εἶχε γλυκάνει τὴν καρδιά τοῦ 'Ομὲρ πασσᾶ Βριόνη καὶ τοῦ 'χε σβήσει τὴ χολή, τὴν ἄγρια τὴν ἀπάδα 'ς τ' ἀνδρειωμένα σωθικά

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 2) 'Οξύτης, δριμύτης 'Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θήρ. Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν. Σουφλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. ('Αμισ. Σάντ.) — Λεξ. 'Ελευθερουδ. Βλαστ. Δημητρ.: 'Η ἀπάδα τοῦ ξιδιού Ζαγόρ. 'Η ἀπάδα τῆς κουπριάς Σουφλ.

3) Σφοδρότης ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. ΚΠΑλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

'Ανεμούρας στροβίλιζε ἀπάδα

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.

Τῆς αὔρας ποῦ τοῦ λιοπυριού μερεῦει τὴν ἀπάδα

ΚΠΑλαμ. ἐνθ' ἄν. 4) 'Ο ἐρεθισμὸς ἐπιδερμίδος Κεφαλλ.

ἀπαθῆτε προστ. Πόντ. ('Αμισ.)

'Εκ τοῦ ἐπίρρ. ἀψά.

Κάνετε γρήγορα, σπεύσατε, ταχύνετε.

ἀπάθωτος ἐπίθ. Λεξ. Κομ. Μπριγκ. ἀπάθωτους Θράκ. ('Αδριανούπ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. παθωτός.

'Ο μὴ ἐπιστρωθεὶς μὲ ψάθαν, ἐπὶ δαπέδου.

ἀπαλίδιστος ἐπίθ. Θήρ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παλιδιστός <παλιδιάζω.

'Απαλίδιστος 1, ὁ ἰδ.

ἀπαλίδιστος ἐπίθ. σύνηθ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. παλιδιστός.

1) 'Ο μὴ κοπεῖς μὲ ψαλίδα: 'Απαλίδιστο μουστάκι - παν-νι-ῦφασμα κττ. Συνών. ἀπαλίδιστος, ἀπαλίδω-τος 1. 2) Μεταφ. ὁ μὴ περικοπεῖς: 'Απαλίδιστοι μισθοί. 'Απαλίδιστα ἔξοδα. Συνών. ἀπαλίδωτος 2.

ἀπαλιδοκούρευτος ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. ('Ανδρίτσ. Λακων. Παππούλ.) Χίος ἀπαλιδοκούρευτος Χίος ἀπα-λιδοκούρευτος Πελοπν. (Λακεδ.)

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παλιδοκούρευ-τος <παλιδοκούρεύω ἀμαρτ. Τὸ ἀπαλιδοκού-ρευτος ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος.

'Ο μὴ κουρευθεὶς μὲ ψαλίδα ἐνθ' ἄν.: Αἰνίγμ.

'Απιαστη καὶ ἀμάλλιαστη καὶ ἀπαλιδοκούρευτη (ὁ ὄφρις) Χίος

'Απιαστο καὶ ἀμάλλιαστο καὶ ἀπαλιδοκούρευτο (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Κρήτ.

Νύχτα πάσι ὁ δύστηνος, | ἄξουρος καὶ νηστικός
καὶ ἀπαλιδοκούρευτος, | καὶ ἀπ' τὴ γλῶσσα μ' ἄδραξε,
εἰς τὸν τοῖχο βάρεσα, | ψιλὴ φωνίτσα ἔβγαλα,
δοσ καὶ ἄν ἐδυνάστηκα (ὁ ἱερεὺς κρούων τὸν κώδωνα)
Λακων.

ἀπαλίδωτος ἐπίθ. Θήρ. Πόντ. (Τραπ.)—Λεξ. Μπριγκ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. παλίδωτός.

1) 'Απαλίδιστος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) 'Απαλί-διστος 2, ὁ ἰδ. Θήρ.: Σύδαλε τὸ λύχνο νὰ φέξη, εἶναι ἀ-παλίδωτος.

ἄψαλτα ἐπίρρ. Θράκ. ('Αδριανούπ.) κ.ά.—Λεξ. Δη-μητρ.

'Εκ τοῦ ἐπίθ. ἄψαλτος.

Χωρὶς ψαλμοδίαν, χωρὶς ἐκκλησιαστικὴν τελετὴν καὶ μεταφ. ἀδόξως ἐνθ' ἄν.: Φρ. Θὰ σὶ στείλουν ἄψαλτα (θὰ σὲ ἀποπέμψω ἀδόξως) 'Αδριανούπ. Θὰ πάμε ἄψαλτα (θὰ νικη-θῶμεν αἰσχροῶς) Λεξ. Δημητρ.

ἄψαλτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἄψαλλος Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄψαλτος. Τὸ ἄψαλλος νεώτερος σχηματισμὸς ἐκ τοῦ ἐνεστώτος.

1) 'Ο μὴ ψαλεῖς, ἐπὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἔσματος πολλαχ.: 'Αψαλτο τροπάρι. 'Αψαλτη καταβασία πολλαχ. 2) 'Εκεί-νος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐψάλη ἡ συνηθισμένη ἐκκλησια-στικὴ ἀκολουθία, ἐπὶ κολλύβων, νεκροῦ κττ. πολλαχ.: Κόλλυβα ἄψαλτα. Τὸν ἔθαψαν ἄψαλτο πολλαχ. «Νὰ κατα-ποντισθῇ εἰς τὸ κῦμα ἄψαλτος, ἀσαβάνωτος, ἀμοιρολόγη-τος» ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 92 || Φρ. Πῆγε ἄψαλτος (κατε-στράφη ταχέως καὶ παντελῶς) Λεξ. Δημητρ. Νικηρὸς ἄψαλ-τους (ἐπὶ λίαν φιλασθένου καὶ ὠχροῦ) Θράκ. (Μάδυτ.) β) Μεταφ. ὁ μὴ ἐπιπληχθεὶς (πβ. τὴν φρ. τοῦ τὰ 'ψαλε =τὸν ἐπέπληξε) Πελοπν. ('Αρκαδ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ. 3) 'Ο μὴ ὑμνούμενος δι' ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων Κρήτ.: 'Ἄσμ.

'Αψαλλη καὶ ἀλειτρούνη νά 'σαι, ἀγὰ 'Ελένη,
ποῦ δὲν ἐπαρηγόρησες τὴ μάνα τὴ θλιμμένη.

β) 'Ο μὴ λειτουργούμενος, ὁ ἄνευ λειτουργίας, ἐπὶ ναοῦ πολλαχ.: 'Αψαλτο 'ξωκκλήσι. Συνών. ἀλειτούρ-γητος 1. 4) 'Ενεργ. ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἔψαλε σύνηθ.: Θύμωσε ὁ ψάλτης καὶ ἔφυγε ἄψαλτος Λεξ. Δημητρ.

ἀψαμένη ἡ, Σάμ. 'ψαμένη Σάμ.

'Η ἀρχ. μετοχ. ἀψαμένη τοῦ ρ. ἄπτομαι.

'Η λέξις εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν φρ. κυρ' ἀψαμένη, διὰ τῆς ὁποίας προσφωνεῖται κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ νεο-γεννήτου ἡ μαῖα ἡ παραστᾶσα εἰς τὴν γέννησίν του (ἡ λ. ἐκ τῆς εὐχῆς τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκει ὁ ἱερεὺς ὑπὲρ τῆς λεχοῦς. 'Ιδ. Εὐχολόγ. ἐκδ. Goar σ. 262 «καὶ τῇ δούλῃ σου τῇδε καὶ παντὶ τῷ οἴκῳ ᾧ ἐγεννήθη τὸ παιδίον καὶ τοῖς ἀψαμένοις αὐτῆς»).

ἀπαμίκωτος ἐπίθ. Σύμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παμικωτός <πα-μικῶνω.

'Αθλητηρίαστος: Ψάριν ἀπαμίκωτον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀψάκωτος.

ΤΟΜ. Γ' — 50

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ